

РЕШЕНИЕ

№ 108

гр. Стара Загора, 14.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и втора година в
следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева
като разгледа докладваното от Николай Ил. Уруков Въззивно гражданско
дело № 20225500500012 по описа за 2022 година

Производството е образувано по въззивна жалба от И.М.П. от гр.С.З.,
чрез пълномощника си адв.Д.К. С. от САК против Решение №260734 от
27.10.2021г. постановено по гр.дело №4345/2020г. по описа на Районен съд
Стара Загора.

Въззивникът обжалва първоинстанционното решение в частта, с която
предявеният иск за причинени неимуществени вреди с първоначална цена от
20 000 лева е бил уважен за размера над сумата от 2 000 лева до размера от 12
000 лева. Считат решението, в тази му част за неправилно, като постановено в
нарушение на материалния закон, на съдопроизводствените правила и като
необосновано.

Посочва, че на същите основания намира решението на районен съд за
неправилно в частта, с която е уважен искът за имуществени вреди за размера
над сумата от 17 лева до пълния предявен размер на сумата от 81,80 лева,
както е недопустимо за присъдените върху тази сума лихви за периода от 10
март 2020г. до деня на предявяване на исковата молба. Намират, че
постановеното решение е и недопустимо, като постановено по непредявен иск
– в частта му, с която присъдени лихви върху сумата от 12 000 лева за
периода от 10 март 2020г. до деня на предявяването на исковата молба.

Счита, че първоинстанционното решение е постановено при съществени
процесуални и материалноправни нарушения, като излага изключително
подробни съображения.

Моли съда да постанови решение, с което:

- да обезсили Решение №260734 от 27 октомври 2021 г., постановено по г.д. №4345 от 2020 г. по описа на РС - Стара Загора, в частта му, с която са уважени претенциите за лихви за забава върху уважените главни иски по чл.45, ал.1 от ЗЗД за имуществени и неимуществени вреди, за периода от 10 март 2020 г. до деня на предявяването на исковата молба в съда, поради това, че тези претенции са неуточнени по размер, съответно исковата молба в тази част е нередовна, съответно РС - Стара Загора е извършил недопустимо произнасяне по нередовен иск, и на основание чл.270, ал.3, изречение първо от ГПК да прекратите производството в тази му част;

- да отмени Решение №260734 от 27 октомври 2021 г., постановено по г.д. №4345 от 2020 г. по описа на РС - Стара Загора, в частта му, с която е уважен предявения иск за неимуществени вреди с цена от 20 000 лв. за сумата над размера от 2 000 лв. до пълния уважен размер от 12 000 лв., като неправилно, поради съществени нарушения на съдопроизводствените правила, поради необоснованост и поради нарушение на материалния закон и да отхвърли предявения иск за размера над 2 000 лв., като неоснователен и недоказан;

- да отмени Решение №260734 от 27 октомври 2021 г., постановено по г.д. №4345 от 2020 г. по описа на РС - Стара Загора, в частта му, с която е уважен предявения иск за имуществени вреди над размера от 17 лв. до пълния уважен размер от 81,80 лв., като неправилно поради съществени нарушения на съдопроизводствените правила, поради необоснованост и поради нарушение на материалния закон и да отхвърлите предявения иск за размера над 17 лв. като неоснователен и недоказан;

- при условията на евентуалност, в случай, че намерите Решение №260734 от 27 октомври 2021 г., постановено по г.д. №4345 от 2020 г. по описа на РС - Стара Загора, за правилно по отношение на иска неимуществени вреди с цена от 20 000 лв. за размер над необжалвания размер от 2 000 лв., на основание чл.241 от ГПК молим, да допълните Решение №260734 от 27 октомври 2021 г., постановено по г.д. №4345 от 2020 г. по описа на РС - Стара Загора, като разсрочите изпълнението на решението в частта му за присъдения и неотменен от Вас размер над сумата от 2 000 лв. и да постановите този размер да бъде изпълнен на равни месечни платежи, всеки от които да не надвишава размера от 200 лв.;

- да отмени изцяло Решение №260734 от 27 октомври 2021 г., постановено по г.д. №4345 от 2020 г. по описа на РС - Стара Загора, в частта му за разноските, поради това че е неправилно, като определи наново всички дължими разноси, включително и за въззивното производство и ги възложи в съответствие с изхода на делото, включително като бъдат взети предвид и необжалваните и съответно влезли в сила части на Решението.

Доказателствени искания не са направени.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от другата страна А.А.Л. от гр.С.З., чрез пълномощника си адв.В.З. от АК Стара Загора,

с който се оспорва изцяло изложеното във всички раздели от подадената въззивна жалба, като моли съдът да постанови акт, с който да отхвърли същата и да остави в сила обжалваното решение. Посочва, че първоинстанционното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон, законосъобразно и обосновано. Счита, че не са нарушени и процесуални правила. Счита, че са неоснователни доводите на жалбоподателя изложени във въззивната жалба, както и че постановеното решение е неправилно в частта, с която са уважени неимуществените и имуществени вреди. Посочва, че формулираната от първоинстанционният съд фактическа обстановка е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал по делото и размера, който първоинстанционният съд е определил не е нарушение на материалния закон.

Счита, че авторството на деликта е установено с влязла в сила присъда, която е задължителна за гражданския съд. Посочва, че с присъдата, наказателният съд е признал ответника за виновен, като той самият е заявил пред наказателния съд, че е виновен. Установена е вреда и причинна връзка между травматичните увреждания и деянието.

Считат, че в качеството на пряк извършител на увреждането за И.П. е възникнала отговорността по чл.45 ЗЗД да обезщети причинените на Л. неимуществени вреди, изразяващи се във физически болки и страдания, които са в пряка и непосредствена последица от увреждането.

Претендират оставяне в сила на първоинстанционното решение, като правилно, обосновано и законосъобразно и присъждане на направените по делото разноски.

След извършената служебна проверка по реда на чл.267, ал.1 ГПК във връзка с чл.260 и чл.261 ГПК, съдът намира въззивната жалба за допустима и редовна, поради което същата следва да бъде разгледана относно нейната материална основателност.

Окръжният съд като обсъди събраните по делото доказателства, както и оплакванията изложени в двете въззивни жалби, намира за установено следното:

Предявен е иск за сумата общо от 23081,80 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени и неимуществени вреди, с правно основание чл.45 от ЗЗД във вр. с чл.52 и чл.48 от ЗЗД.

Делото е образувано по исквата молба от непълнолетния А.А.Л. ЕГН *****, действащ със съгласието на майка си и законен представител К.Д.-А.-Л. /сега пълнолетен/ с правно основание чл.45 ЗЗД и чл.52 ЗЗД против непълнолетния И.М.П. ЕГН *****, действащ със съгласието на майка си Д.Г.З. /сега вече също пълнолетен/ чрез адв Д.С. от САК, с претенцията за заплащане на обезщетение за причинени на пострадалия Л.

неимуществени вреди от причинени травматични увреждания. Ищецът моли съда да се произнесе с решение в негова полза, с което да осъди И.М.П., ЕГН *****, действащ със съгласието на своята майка Д.Г.З., ЕГН *****, /сега пълнолетен/ обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, както следва:

-сумата от 81.80 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди - направени разходи -установени по 2 броя фискални касови бележки № 109 /2020 год., издадени от Кабинет по Съдебна медицина за СМ Удостоверение и Дрогерия „Свети Георги“ гр.Пловдив, ведно със законната лихва от датата на извършеното деяние(10.03.2020 год.) до окончателното изплащане на сумата;

-сумата от 20 000.00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди за причинени болки и страдания, вследствие причинена средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на долна челюст, в областта на двата долни-челюстни ъгъла, налагащо поставяне на стандартни метални шини на горна и долна челюст за осъществяване на междучелюстна фиксация, причинили затруднено дъвчене и говорене повече от 30 дни, ведно със законната лихва от датата на извършеното деяние(10.03.2020 год.) до окончателното изплащане на сумата;

-сумата от 3000.00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в емоционални болки и страдания - стрес и нервност, безсъние и напрежение от множество обидни изрази и действия, в резултат на осъществен психически тормоз от страна на ответника, осъществен за периода месец март март-октомври 2020 г., ведно със законната лихва от датата на извършеното деяние (10.03.2020 год.) до окончателното изплащане на сумата;

Претендира за направените по делото разноски.

Ответникът И.М.П., действащ със съгласието на своята майка и законен представител Д.Г.З., чрез пълномощника си, в законоопределения 1-месечен срок е депозирал писмен отговор на исковата молба. Не оспорва единствено факта на нанесената на ищеца средна телесна повреда, вследствие нанесения му побой с юмручни удари в лицето. Оспорва причинно-следствената връзка между осъщественото деяние и вредоносния резултат. Твърди, че извършеното от него деяние е било провокирано и предизвикано от поведението на самия ищец. В деня на инцидента и преди това, ищецът се е заканвал не веднъж на ответника с физическа саморазправа, свързана със съперничеството между тях двамата за приятелството на момиче. Твърди, че на 10.03.2020г. ищецът, чрез друг общ познат е инициирал среща, на която е започнал да заплашва и обижда ответника и също му е нанесъл удар с крак /коляно/ в областта на гърдите, за което ответникът представя медицинско удостоверение. В исковата молба било посочено че ищецът е държал ответника за ръцете, но било пропуснато да се посочи, че преди да го пусне, ищецът му е нанесъл удар с коляно в областта на гърдите. Реакцията на ответника, след като ищецът му е пуснал ръцете е била да го удари, като в

следствие на тези удари е причинил телесната повреда на ищеца. В този смисъл твърди, че противоправното деяние на ответника е предизвикано и провокирано от поведението на самия ищец — реакция от удара с крак от ищеца в областта на гърдите на ответника, докато му е държал ръцете, като оспорва изцяло твърденията на ищеца, относно фактическата обстановка в деня на инцидента и последващия период. В този смисъл, счита, че е налице съпричиняване. В случая, ударите в лицето на ищеца били предизвикани от действията на самия ищец - предхождащите обиди и закани от негова страна към ответника и от нанасянето на удар в областта на гърдите на ответника, докато му е държал ръцете.

Оспорва размера на предявените иски. Счита, че искът за неимуществени вреди е прекомерен и не кореспондира с принципа за справедливост. Относно предявения иск за имуществени вреди, счита, че не е налице причинно-следствената връзка между твърдените вреди и противоправното деяние. От представените документи Фискална касова бележка - без дата на издаване и нечетлив касов бон, не можело безусловно да се приеме, че сумите по същите са заплатени вследствие на деликта. В този смисъл оспорва иска както по основание, така и по размер.

Моли съдът да отхвърли исковете, респективно да определи справедлив размер за претърпени неимуществени вреди.

От приложеното към настоящото дело НОХД с № 1496/2020г., по описа на Районен съд Ст.Загора, се установява, че по силата на одобрено от съда споразумение ответникът И.М.П. е признат за виновен в това, че на 10.03.2020г. в гр.С.З., в района на ОУ „Кирил Христов“, чрез нанасяне на юмручни удари в лицето, причинил средна телесна повреда на А.А.Л. - на 16г., изразяваща се в счупване на долна челюст, в областта на двата долно - челюстни ъгъла, представляваща счупване на челюст, причинило затрудняване на дъвченето и говоренето за повече от 30 дни, като макар и непълнолетен е могъл да разбира свойството и значението на деянието и да ръководи постъпките си, като на осн. чл. 12 9, ал. 1, вр. ал. 1, вр.чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК, вр.чл.55, ал.1, т. 2, б."б" от НК, му е наложено наказание „Пробация“ с пробационни мерки - „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от една година, с периодичност два пъти седмично; „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от една година; „Включване в програми за обществено въздействие“ за срок от една година.

В хода на производството, и към момента на постановяване на първоинстанционното съдебно решение, ищецът А.Л. е навършил осемнадесетгодишна възраст.

Ответникът през м. януари 2020г. е бил осъден и за друго престъпление по чл.131, ал.1, т.12, вр.чл. 130, ал.1, вр.чл. 63, ал.1, т.4 от НК - видно от представената справка за съдимост от Бюро за съдимост при СтРС.

Видно от представеното по делото медицинско удостоверение на живо лице № 109/2020г., при извършен преглед на ищеца на 19.03.2020г. е

установено: счупване на долната челюст, открито пълно счупване двустранно в ъглите на долната челюст, поставена междучелюстна фиксация. Описаните травматични увреждания отговарят да са от действието на твърди тъпи предмети и могат да бъдат получени по време и начин, посочени от прегледания - а именно при нанесени удари с достатъчна сила в областта на лицето двустранно. Счупването в областта на ъглите в ляво и в дясно на долната челюст е причинило и представлява счупване на челюст, при което се затруднява дъвченето и говоренето за срок по- дълъг от 30 дни.

Видно от представените епикризи, двете издадени от УМБАЛ „Свети Георги“ ЕАД - гр. Пловдив, за периода 10.03.2020г. - 13.04.2020г. , ищецът два пъти, за по около 4 дни, е бил хоспитализиран в Клиника по лицево челюстна хирургия, където са му извършени две оперативни интервенции под местна анестезия, първият път по повод поставяне на стандартни метални шини на горна и долна челюст и междучелюстна фиксация, а втория път по повод деблокиране на челюстите и премахване на фиксиращите устройства.

Видно от изслушаното по делото заключение по съдебно медицинска експертиза, се установява, че вследствие осъщественото на 10.03.2020г. деяние ищецът е претърпял открито пълно счупване в ъглите на долната челюст двустранно, което е причинило силни болки, затруднило е дъвченето, говора, и е нарушило естетиката и качеството на живот за повече от 30 дни. Била е осъществена междучелюстна фиксация със стандартни метални шини и меко еластична тяга. При това увреждане оздравителният процес и пълното възстановяване продължава 2 месеца. При осъществено рентгеново изследване на ищеца, при прегледа му, експертът е видял изоставена телена лигатура в областта на 24 зъб, която премахнал. В съдебно заседание, вещото лице уточнява, че същата шина е останала по невнимание при свалянето на шините, като е напълно възможно да е създавала дискомфорт на ищеца.

По делото е изготвен социален доклад относно непълнолетния, към момента на подаване на исковата молба, ищец. За изготвянето му е направено проучване относно местоживее на ищеца, основни грижи по отглеждането и възпитанието му, роднински и приятелски кръг, възпитание, обучение и социална интеграция. Констатирано е, че ищецът живее заедно с родителите си, като има изградени емоционални връзки със семейството си. Вследствие на инцидента ищецът е изживял болка и емоционално страдание, като всяка сутрин след събуждане чувства изтръпване на лицето, а при застудяване на времето се налага слагане на компреси за обезболяване.

Видно от справка - характеристика за ответника, изготвена от Детска педагогическа стая в ОД на МВР - Стара Загора, И.П. е извършвал две противоправни деяния - на 26.10.2016г. - кражба по чл. 194, ал.1 от НК, и на 15.04.2019г. - лека телесна повреда по чл. 130 от НК.

Представена е и характеристика с изх.№ 580/11.01.2021г., изготвена от Професионалната гимназия по електротехника и технологии „Г.С.Раковски“ - гр. С.З., в която се посочва, че в 8 клас ответникът е бил наказан със санкция „Забележка“ за допуснати 5 отсъствия по неуважителни причини; в рамките

на същия месец е бил наказан със санкция „Предупреждение за преместване в друго училище" за допуснати над 10 отсъствия по неуважителни причини; в 9 клас е бил наказан със санкция „Забележка" във връзка с допуснато нарушение по чл. 172, ал.1, т.3 от ЗПУО - относно незачитане правата, честта и достойнството на другите, както и прилагане на физическо и психическо насилие; в края на първия срок е наказан със санкция „предупреждение за преместване в друго училище", поради неизвинени 10 отсъствия. През м. февруари 2020г. ответникът е записан в друго училище - Професионална гимназия „Джон Атанасов" гр. С.З., като през м. октомври 2020г. отново е записан в ПГЕТ „Г.С.Раковски". Към момента на издаване на характеристиката, ответникът е наказан със санкция „Забележка" за допуснати 5 отсъствия по неуважителни причини.

Видно от съдебно медицинско удостоверение на живо лице № 99/2020г., издадено от лекар по Съдебна медицина - Стара Загора, при извършен на 11.03.2020г. преглед на ответника, е установено травматично увреждане - болезнен оток по гръдния кош, което може да бъде получено вследствие направеното от прегледания описание, а именно, че на 10.03.2020г. около 16 - 17ч. е бил блъскан и ударен със сила с коляно в областта на гръдния кош от познато за него лице. Посоченото увреждане е причинило болка.

По делото са събрани и съответните гласни доказателства.

След възникването на инцидента и възстановяването на ищеца, последният се чувствал добре, продължил е да посещава учебни занятия, като въззивника е продължил да тренира изключително агресивния и опасен спорт - боеве в класа ММА. Молят да бъдат отхвърлена исковата претенция изцяло относно присъдения размер от 81.80 лева, представляваща обезщетение за имуществените вреди, както и относно присъдения размер за неимуществените вреди от 12000 лв., или съответно да бъде намалена като завишена, да бъде уважена същата по справедливост и след като съдът отчете наличието на съпричиняване от страна на ищеца за възникването на телесното му увреждане и търпените от него болки и страдания да бъде намалена същата със съответния % и да бъдат присъдени на ответника и направените от него разноски по делото съразмерно отхвърлената част на иска.

Съобразно чл.45 от ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, който виновно е причинил другиму. За да възникне задължението за обезщетяване на вредите, респективно правото на пострадалото лице да търси обезвреда, следва да се установят елементите на фактическия състав на непозволеното увреждане : наличие на деяние, което да е противоправно, да е извършено виновно, да е причинило вреди и тези вреди да са в причинно – следствена връзка с извършеното.

В настоящия случай съдът намира, че са налице всички елементи на фактическия състав описан по-горе. Предвид наличието на влязла в законна

сила присъда, с която ответникът П. е признат за виновен в извършено престъпление по чл.129, ал.2 от НК – нанасянето на средна телесна повреда на пострадалия въззиваем Л., фактът на деянието, неговото авторство, противоправността му и виновността на първия от ответниците са безспорно установени по силата на чл.300 от ГПК. Съгласно тази норма влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда и гражданските последици на деянието, относно посочените по-горе обстоятелства.

Съгласно чл. 413, ал.1 от НПК влезлите в сила присъди, решения, определения и разпореждания са задължителни за всички учреждения, юридически лица, длъжностни лица и граждани. Според ал.2 влезлите в сила присъди и решения са задължителни за гражданския съд по въпросите: извършено ли е деянието; виновен ли е деецът; и наказуемо ли е деянието. Според разпоредбата на чл.483, ал.1 от НПК одобреното от съда споразумение за прекратяването на наказателното производство има значението на влязла в сила Присъда.

В тази връзка е и цялостната съдебна практика, подчинена на законовите разпоредби по чл.300 от ГПК и чл.413 от НПК, както и Постановление под № 7 от 30.12.1959 г., на Пленума на ВС, Публикувано в Сборника «Постановления и тълкувателни решения на ВС на РБ по граждански дела 1953-1994», стр. 234, с пор. № 74, както и Определение с № 559/11.04.2011 г. IV ГО на ВКС по гр.д.№ 327/ 2011 г.

В тази насока неоснователни, необосновани и недоказани се явяват възраженията и оплакванията във въззивната жалба, че е налице съпричиняване на вредите от страна на пострадалия Л. тъй като, с горепосоченото одобрено от съда споразумение по НОХД с № 1496/2020 год. по описа на СТРС, ясно е постановено и установено кой е извършителят на деянието, виновността на дееца П. и противоправността на неговото деяние. Никъде в горепосоченото споразумение, което има значението и на влязла в сила Присъда, не се говори или въобще не се споменава за съпричиняване на деянието от друго лице, още повече пък от пострадалия Л. по делото. В тази насока са и неоснователни и недоказани и оплакванията, че не са били разгледани от гражданския първоинстанционен съд и свидетелските показания на свидетелите разпитани на досъдебното наказателно производство, водено срещу обвиняемия П., **като тези показания са били взети изцяло предвид от първоинстанционния наказателен съд при одобряването на процесното споразумение за прекратяването на наказателното производство спрямо въззивника П., като съобразно специалната разпоредба на чл.300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда и гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Налага се извода, че единственото лице виновно за извършването на процесното**

деяние се явява именно жалбодателя И.М..

Безспорно е, че от това противоправно деяние на ответника, ищеца е преживял тежки болки и страдания, както и завинаги в живота му остава и белега от психическата травма на преживяните от него негативни емоции и страдания, от нанесената му средна телесна повреда.

С оглед на така обсъдените доказателства и изложени съображения съдът намира за безспорно установено по делото, че е причинено на А.А.Л., от непълнолетния И.М.П. /сега пълнолетен/, описаното в исковата молба телесно увреждане, изразяващо се в следното - пълно, закрито счупване на долната челюст, което представлява средна телесна повреда, от което са деяние неминуемо са произтекли неимуществени вреди.

Неимуществени са тези вреди, които засягат не имуществото, а личността, достойнството и емоционалната сфера на пострадалия. В групата на неимуществените вреди се включва емоционалния живот на пострадалия, физическите и моралните страдания, предизвикани от противоправните действия на други лица. Неимуществените вреди по принцип са неоценими в пари. Законът дава възможност на увредения да получи удовлетворение в пари щом друго възмездие не може да получи, стига вредата му да е действителна и сериозна.

Следва да бъде ангажирана и имуществената отговорност на ответника И.М.П. ЕГН *****, действащ със съгласието на майка си Д.Г.З., и сега вече пълнолетен за произтеклите от неговите действия вреди, причинени на другото лице – А.А.Л. ЕГН *****, действащ със съгласието на майка си и законен представител К.Д.-А.-Л., сега вече също пълнолетен. По делото пред първостепенния съд са представени фискална касова бележка № 109/2020г. , издадена от ИПСМП - Съдебна медицина гр. Стара Загора, на стойност 50 лв., и фискален бон от 10.04.2020г., на стойност 31.80 лв., издаден от Дрогерия „Св.Георги“- Пловдив. Същите документи установяват направени от ищеца разходи по повод настъпилото на 10.03.2020г. увреждане /кореспондират изцяло с останалия доказателствен материал/, поради което искът се явява основателен и доказан в своя размер. Върху присъдената главница се дължи и лихва, считано от деня на увреждането до окончателното ѝ изплащане.

Поради изложеното съдът счита, че така предявеният иск за обезщетение за причинените на пострадалия както имуществени, така и неимуществени вреди от претърпяната средна телесна повреда се явява по принцип основателен.

Обжалваното Решение на Старозагорски районен съд, е постановено при правилно приложение на материалния закон, законосъобразно и обосновано. Не са нарушени и процесуални правила, както се твърди във

въззивната жалба на въззивника И.М.П. ЕГН *****, действащ със съгласието на майка си Д.Г.З., /сега пълнолетен/ подадена чрез пълномощника му адв Д.С. от САК.

Въззивният съд счита, че не са налице посочените от жалбоподателя отменителни основания. Неоснователни са оплакванията и доводите му, изложени във въззивната жалба в тази насока. Неоснователно и неточно е твърдението на жалбоподателя П. за неправилно постановено решение в частта, с която са уважени неимуществени и имуществените вреди. Неточни и необосновани са твърденията на жалбоподателя, че Районния съд е присъдил лихви върху сумите от деня на увреждането (10.03.2020 год.), цитирам:..” до деня на предявяване на исковата молба. ”

В тази насока съобразно разпоредбата на чл.84, ал.2 от ЗЗД когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. Но според специалната ал.3 **При задължение от непозволено увреждане длъжникът се смята в забава и без покана.** Съобразно константната практика на Върховните съдилища на Републиката и правната теория при непозволеното увреждане законната лихва се дължи направо от момента на самото увреждане /в случая от 10.03.2020 год./.

В този смисъл неоснователни и недоказани се явяват оплакванията във въззивната жалба както относно размера на присъдената лихва, така и относно нейния период, определен от първостепенния съд.

На следващо място съдът не възприема твърденията изложени от жалбоподателя, че от мотивите на Решението на РС, /съдът цитира: „...не става ясно каква е установената по делото фактическа обстановка и липса на анализ на доказателствата и изводи за това какво се е случило с оглед фактическите твърдения..”.

Формулираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така както е изложена в мотивите на Решението е пълна, точна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал по делото.

Въззивната инстанция приема, че в изложените си твърдения в точка 1 и точка 2 от част I - ва от въззивната жалба, че са налице противоречия в твърдяното от жалбоподателя относно липсата на анализ на доказателствата и в твърдяното, че е направено от съда подробно и изчерпателно описание на събраните по делото доказателства.

На второ място, съдът намира за неоснователно изложеното в Раздела “А” от въззивната жалба, за “изфабрикувани” и недоказани твърдения на въззивника И.П., относно това, че въззиваемия А.Л. го е „провокирал”, „дразнел” и „обиждал” преди инцидента на 10.03.2020 год.

Необосновано и не кореспондиращо с фактите по делото е изложеното от жалбоподателя, че при анализа в частта на правните изводи, първоинстанционния съд е допуснал процесуални нарушения, като не е обсъдил и взел предвид твърдяното от въззивника И.П..

Въззивният съд счита, че с влязло в законна сила Споразумение от

датата 18.06.2020 г. на РС Стара Загора по НОХД № 1496/2020 г. самият въззивник И.М.П. се е признал за виновен в това, че 10.03.2020 год. в гр.С.З., в района на ОУ"Кирил Христо в", чрез нанасянето на юмручни удари в лицето на А.Л. е причинил на същия средна телесна повреда (престъпление по чл.129, ал.2 във вр.ал.1, във вр.чл.63,ал.1,т.3 от НК.)

В цитираното по-горе Споразумение И.П. декларира ясно и категорично, че се признава за виновен по това обвинение и именно за това извършено от него деяние.

Предвид и декларираната виновност от въззивника, настоящата инстанция счита, че е голословно и недоказано изложеното обобщение в т.3.5 от Раздел А) за съществуването на провокации от А.Л. довели до причиняването му на средна телесна повреда.

Настоящият съдебен състав не споделя изложеното в Раздел Б) от въззивната жалба, което отново цели да внуши с неправилните си и на практика безпредметни твърдения, че Районния съд, в решението си не е отчел т.н. „провокация” от страна на Л. и е подходил,цитирам; ..."тенденциозно и избирателно..." като не е обсъдил факт, важен за делото.

Съгласно разпоредбата на чл.300 от ГПК, влязлата в законна сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието относно това дали е извършено деянието и от кого, неговата противоправност и виновността на дееца.

Следователно в конкретният случай присъдата по НОХД с № 1496/2020 год. по описа на РС Стара Загора е задължителна за гражданския съд за онези положения, които са елементите от фактическия състав на престъплението: наличието на противоправното деяние, извършено именно от ответника П. като извършител на престъпление - престъпление по чл. 129 ал.2 вр. ал. 1 НК (нанасянето на средна телесна повреда на пострадалия Л.) и виновността на дееца - престъплението е извършено умишлено.

Въззивната инстанция намира за неоснователно изложеното от жалбоподателя и относно размера на присъденото от първостепенния съд обезщетение за неимуществените вреди. В тази насока съдът счита, че размера, който първоинстанционния съд е определил не е в нарушение на материалния закон.

Авторството на деликта е установено с влязла в сила присъда, която е задължителна за граждански съд. С присъдата наказателният съд е признал ответника за виновен, като той самия е заявял пред наказателния съд, че е виновен. Установена е както вредата на пострадалия, така и причинната връзка между травматичните увреждания и деянието на жалбоподателя.

Процесното травматично увреждане се явява именно съставомерната последица, включена във фактическия състав на престъплението, за което ответникът е признат за виновен и съответно осъден с влязлата в сила присъда /горепосоченото споразумение/. Естеството на понесените болки,

страдания и множество неудобства и причинната им връзка с травматичната увреда е установена от неоспорените медицински документи и медицински експертизи.

Счупването на челюстта е зараснало за периода около 60 дни, а близо две години след оперативната намеса е търпял болки и дискомфорт в зъбния венец, вследствие на изоставената телена лигатура. На ищеца е извършено специализирано хирургично лечение за наместване и фиксация на костните фрагменти с метални импланти, претърпените болки и страдания са в рамките на оперативния период, като непосредствено след получаване на травмата са били интензивни. Костната регенерация в областта на счупването е в порядъка на срок от 40-60 дни, като в този период е изпитвал силно главоболие, около два месеца не е можел да се храни с твърда храна и изпитвал затруднение и силни болки при говорене и дъвчене.

Пострадалият Л. е преживял един силен стрес и уплаха, които са се отразили неминуемо и на психическото му състояние. Страдал е от безсъние и тревожност. Изпитвал е страх да излиза от дома си и да ходи на училище.

В качеството на пряк причинител на увреждането, за И.П. е възникнала отговорността по чл.45 ЗЗД, да обезщети причинените на Л. неимуществени вреди, изразяващи се във физически болки и страдания, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Относно оплакванията във въззивната жалба и относно размера на дължимото обезщетение за неимуществените вреди, въззивният съд възприе следното:

От приложените и приети като писмени доказателства по делото и към приложеното НОХД под № 1496/2020 год. и в одобреното от съда споразумение, което има значението на влязла с сила Присъда, което и надлежно одобрено по приложеното НОХД на РС-Стара Загора, въззивният съд възприема изцяло изложената фактическа обстановка, която се установява най-вече от самопризнанията на самият подсъдим П., дадени по реда на чл.371, ал.2 от НПК и кореспондиращите с тях медицински документи и медицински експертизи. Деянието е извършено под формата на пряк умисъл с нанасянето на удари в изключително уязвимата област на главата с юмруци без пострадалия конкретно да е предизвикал лично от делинквента, и то в условията на внезапна изненада и същевременно в това в присъствието и на другите горепосочени свидетели, които са станали и преки очевидци на случилото се.

Въззивният съд приема, че правилно и законосъобразно първостепенният съд приема в мотивите към обжалваното Решение липсата на съпричиняване от страна на пострадалия Л., предизвиквайки делинквента П. да го удари няколкократно. Въззивният съдът счита, в заключение че не е налице съпричиняване от страна на пострадалия Л., по отношение на

процесното увреждане. Поради което съдът не следва да намалява определеното и присъдено вече от първоинстанционният съд обезщетение за неимуществените вреди в размер на 12 000 лева.

Съгласно чл.52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съгласно константната съдебна практика, справедливостта не е абстрактна категория или субективна - в зависимост от разбиранията и критериите на преценяващия. Във всеки случай преценката следва да се основава на всички обстоятелства, имащи значение за размера на вредите. Тя е свързана с проявата на редица конкретно обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид при определяне от съда размера на обезщетението. Такива обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат: **характера на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания** и пр. / ППВС № 4/68 г. /.

Като взе предвид обсъдените по-горе доказателства, съдът намира, че на ищеца Л. са причинени увреждания с характер на средна телесна повреда; те са изисквали продължителен и същевременно с това и много мъчителен период на възстановяване и са били свързани с много болки, страдания, както и със значителни затруднения, неудобства, физическо и емоционално неразположение за постарадалия А.А..

Предвид гореизложените съображения, съдът намира, че искът за неимуществени вреди се явява основателен и доказан в определения му от първоинстанционният съд адекватен размер до присъдените 12000 лева, като **в отхвърлителната му част Решението на първоинстанционният съд не е обжалвано от никоя от страните и съответно е влязло в законна сила.** Следва да се постанови Решение, с което да се потвърди първоинстанционното Решение по същество в обжалваните му части, **както и в частта му относно всички присъдени с Решението разноски.**

На основание гореизложеното, в заключение въззивният съд следва да потвърди Решение под № 260734 от 27.10.2021г. по гр.дело с No 4345/2020год. по описа на Районен съд Стара Загора в обжалваните му части като правилно, обосновано и законосъобразно. В останалата му част Решението е влязло в законна сила.

На основание чл.78, ал.1 във връзка с чл.273 от ГПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия всички направени по делото от него разноски пред въззивната инстанция общо от 1000 лева – съобразно представения списък на разноските по чл.80 от ГПК /на лист 38 от въззивното дело/ съразмерно с уважената част от въззивната жалба на този жалбоподател,

като на практика жалбата се оставя без уважение.

Водим от горните мотиви, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260734 от 27.10.2021г. постановено по гр.дело № 4345/2020г. по описа на Районен съд Стара Загора, като правилно и законосъобразно **в обжалваните му части.**

ОСЪЖДА И.М.П., ЕГН *****, с адрес гр. С.З., ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на А.А.Л., ЕГН *****, от гр. С.З., ***, сумата от 1000.00 лв. /хиляда лева/, представляваща направени по делото разноси **пред въззивната съдебна инстанция.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 1-месечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ, при наличието на касационните основания по чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____